

«Ἄν δὲν θέλετε, κύριοι τοῦ ὑπουργείου, νὰ κάνετε φωνητικὴ ὀρθογραφία, τότε πρέπει ν’ ἀφήσε-τε τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα, γιατί αὐτοὶ ποὺ τοὺς βάλανε ξέρανε τὶ κάνανε. Δὲν ὑπῆρχαν στὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά, γιατί ἀπλούστατα ὑπῆρχαν μέσα στὶς ἴδιες τὶς λέξεις. Αὐτοί, οἱ Κριαρᾶς καὶ οἱ ἄλλοι, τὰ κτήνη τὰ τετράποδα ποὺ ἔκαναν αὐτὲς τὶς μεταρρυθμίσεις —αὐτὸ παρακαλῶ νὰ γραφεῖ στὶς ἐφημερίδες— δὲν ξέρουν τὶ εἶναι γλῶσσα. Δὲν ξέρουν αὐτὸ ποὺ γνῶριζε ἡ κόρη μου στὰ τρία τῆς χρόνια. Μάθαινε μία λέξη καὶ μετὰ ἔψαχνε γιὰ τὶς συγγενεῖς τῆς. Αὐτὸ εἶναι μιὰ γλῶσσα. Ἔνα μάγμα, ἓνα πλέγμα, ὅπου οἱ λέξεις παράγονται οἱ μὲν ἀπὸ τὶς δέ, ὅπου οἱ σημασίες γλιστρᾶ-νε ἀπὸ τὴ μία στὴν ἄλλη, εἶναι μιὰ ὀργανικὴ ἐνότητα ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν μπορεῖς νὰ βγάλεις καὶ νὰ κολλήσεις πράγματα, δυνάμει μιᾶς ψευτοκυβέρνησης, καθισμένος σ’ ἓνα γραφεῖο στὸ ὑπουργεῖο Παιδείας. Ἡ κατάργηση τῶν τόνων καὶ τῶν πνευμάτων εἶναι ἡ κατάργηση τῆς ὀρθογραφίας, ποὺ εἶναι τελικὰ ἡ κατάργηση τῆς συνέχειας. Ἦδη, τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν Καβάφη, Σεφέρη, Ἐλύτη, γιατί αὐτοὶ εἶναι γεμάτοι ἀπὸ τὸν πλοῦτο τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν. Δηλαδή, πᾶμε νὰ καταστρέψουμε ὅ,τι κτίσαμε. Αὐτὴ εἶναι ἡ δραματικὴ μοίρα τοῦ σύγχρονου ἑλληνισμοῦ.»

— ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

«Οἱ ποιητὲς καὶ οἱ λογοτέχνες δίνουν τὴν φυσιογνωμία τοῦ ἔθνους. Αὐτὴ λοιπὸν τὴ φυσιογνωμία ἐπιχειροῦν σήμερα νὰ τὴν παραμορφώσουν. Δὲν ἔχουμε φυσιογνωμία ἑλληνικὴ.

ἝΥπάρχει μιὰ νοοτροπία ποὺ θέλει νὰ τὰ ἀπλοποιήσῃ ὅλα. Κι ἀναρωτιέμαι γιατί; Γιατί οἱ ἄν-θρωποι δὲν πρέπει νὰ μοχθοῦν; Γιατί ὁ καρπὸς τοῦ μόχθου περιφρонеῖται τόσο πολὺ, ἐνῶ τόσο ἀνάγκη τὸν ἔχουμε τώρα εἰδικὰ ποὺ ἀνήκουμε στὴν Εὐρώπη καὶ χρειαζόμαστε ὅσο ποτὲ ἄλλοτε τὰ πνευματικὰ ὄπλα; Αὐτὴ ἡ νοοτροπία τῆς ἀπλοποιήσεως μᾶς ἔχει ὀδηγήσῃ στὸ σημεῖο νὰ κα-κοποιοῦμε καὶ νὰ ἐκχυδαῖζουμε τὰ πάντα. Εἶναι ἀπελπιστικό, ὀδυνηρό, γιὰ νὰ μὴν πῶ θανατηφό-ρο.

Ἀναρωτιέται λοιπὸν κανεὶς τί θὰ παραλάβῃ καὶ ἀπὸ ποιούς ἡ νέα γενιὰ μὲ τὴν ὁποία τόσο πολὺ ἀσχολεῖται ἡ παροῦσα κατάσταση. Τί σκοπὸ ἔχουν ἄραγε οἱ ὑπεύθυνοι ποὺ μεταχειρίζονται τόσο ἄσχημα τὴν γλῶσσα; Τί τέλος πάντων θέλουν νὰ παραδώσουν καὶ ἀπὸ ποιούς τὸ παρέλα-βαν;

ἝΥβρις καὶ τίποτε ἄλλο χαρακτηρίζει τὴν παροῦσα κατάσταση. ἝΥβρις καί, δυστυχῶς, τῆς ὕβρεως, πάντοτε ἔπεται ἡ Νέμεσις. Τώρα βέβαια μιλᾶμε περὶ πολιτιστικοῦ κόσμου, περὶ πολιτιστι-κῶν ἐκδηλώσεων. Τί θὰ πεῖ πολιτιστικό; Παίζουμε μὲ τὶς λέξεις. Λέμε λέξεις. Καὶ βεβαίως πίσω ἀπ’ αὐτὲς τὶς λέξεις δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνας μοναδικὸς σκοπός: Ἡ ἐρείπωση τῆς γλῶσσας, ἡ κατάργηση τῶν ἐννοιῶν, ὥστε οἱ ἄνθρωποι οὔτε νὰ συνεννοοῦνται, οὔτε νὰ μποροῦν νὰ σκέφτονται. Γιατὶ μόνον ἔτσι θὰ μποροῦν ὀρισμένοι νὰ κάνουν τὴν δουλειά τους: Νὰ θάψουν τὸν τόπο. (...) Εἶμαι Ἕλληνας, γι’ αὐτὸ πονῶ καὶ ὑποφέρω γιὰ ὅ,τι βλέπω μπροστά μου. Γιὰ ὅ,τι αἰσθάνομαι νὰ ἔρχεται.»

— ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΟΡΝ

«Ἄν δὲν θέλετε, κύριοι τοῦ ὑπουργείου, νὰ κάνετε φωνητικὴ ὀρθογραφία, τότε πρέπει ν’ ἀφήσετε τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα, γιατί αὐτοὶ ποὺ τοὺς βάλανε ξέρανε τὶ κάνανε. Δὲν ὑπῆρχαν στὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά, γιατί ἀπλού-στατα ὑπῆρχαν μέσα στὶς ἴδιες τὶς λέξεις. Αὐτοί, οἱ Κριαρᾶς καὶ οἱ ἄλλοι, τὰ κτήνη τὰ τετράποδα ποὺ ἔκαναν αὐτὲς τὶς μεταρρυθμίσεις —αὐτὸ παρακαλῶ νὰ γραφεῖ στὶς ἐφημερίδες— δὲν ξέρουν τὶ εἶναι γλῶσσα. Δὲν ξέρουν αὐτὸ ποὺ γνῶριζε ἡ κόρη μου στὰ τρία τῆς χρόνια. Μάθαινε μία λέξη καὶ μετὰ ἔψαχνε γιὰ τὶς συγγενεῖς τῆς. Αὐτὸ εἶναι μιὰ γλῶσσα. Ἔνα μάγμα, ἓνα πλέγμα, ὅπου οἱ λέξεις παράγονται οἱ μὲν ἀπὸ τὶς δέ, ὅπου οἱ ση-μασίες γλιστρᾶνε ἀπὸ τὴ μία στὴν ἄλλη, εἶναι μιὰ ὀργανικὴ ἐνότητα ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν μπορεῖς νὰ θβάλεις καὶ νὰ κολλήσεις πράγματα, δυνάμει μιᾶς ψευτοκυβέρνησης, καθισμένος σ’ ἓνα γραφεῖο στὸ ὑπουργεῖο Παιδείας. Ἡ κατάργηση τῶν τόνων καὶ τῶν πνευμάτων εἶναι ἡ κατάργηση τῆς ὀρθογραφίας, ποὺ εἶναι τελικὰ ἡ κατάργηση τῆς συνέχειας. Ἦδη, τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν Καβάφη, Σεφέρη, Ἐλύτη, γιατί αὐτοὶ εἶναι γεμάτοι ἀπὸ τὸν πλοῦτο τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν. Δηλαδή, πᾶμε νὰ καταστρέψουμε ὅ,τι κτίσαμε. Αὐτὴ εἶναι ἡ δραματικὴ μοίρα τοῦ σύγχρονου ἑλληνισμοῦ.»

— ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

«Οἱ ποιητὲς καὶ οἱ λογοτέχνες δίνουν τὴν φυσιογνωμία τοῦ ἔθνους. Αὐτὴ λοιπὸν τὴ φυσιογνωμία ἐπιχειροῦν σήμερα νὰ τὴν παραμορφώσουν. Δὲν ἔχουμε φυσιογνωμία ἑλληνικὴ.

ἝΥπάρχει μιὰ νοοτροπία ποὺ θέλει νὰ τὰ ἀπλοποιήσῃ ὅλα. Κι ἀναρωτιέμαι γιατί; Γιατί οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ μοχθοῦν; Γιατί ὁ καρπὸς τοῦ μόχθου περιφρонеῖται τόσο πολὺ, ἐνῶ τόσο ἀνάγκη τὸν ἔχουμε τώρα εἰδικὰ ποὺ ἀνήκουμε στὴν Εὐρώπη καὶ χρειαζόμαστε ὅσο ποτὲ ἄλλοτε τὰ πνευματικὰ ὄπλα; Αὐτὴ ἡ νοοτροπία τῆς ἀπλοποιήσεως μᾶς ἔχει ὀδηγήσῃ στὸ σημεῖο νὰ κακοποιοῦμε καὶ νὰ ἐκχυδαῖζουμε τὰ πάντα. Εἶναι ἀπελπι-στικό, ὀδυνηρό, γιὰ νὰ μὴν πῶ θανατηφόρο.

Ἀναρωτιέται λοιπὸν κανεὶς τί θὰ παραλάβῃ καὶ ἀπὸ ποιούς ἡ νέα γενιὰ μὲ τὴν ὁποία τόσο πολὺ ἀσχο-λεῖται ἡ παροῦσα κατάσταση. Τί σκοπὸ ἔχουν ἄραγε οἱ ὑπεύθυνοι ποὺ μεταχειρίζονται τόσο ἄσχημα τὴν γλῶσ-σα; Τί τέλος πάντων θέλουν νὰ παραδώσουν καὶ ἀπὸ ποιούς τὸ παρέλαβαν;

ἝΥβρις καὶ τίποτε ἄλλο χαρακτηρίζει τὴν παροῦσα κατάσταση. ἝΥβρις καί, δυστυχῶς, τῆς ὕβρεως, πάντο-τε ἔπεται ἡ Νέμεσις. Τώρα θέβαια μιλᾶμε περὶ πολιτιστικοῦ κόσμου, περὶ πολιτιστικῶν ἐκδηλώσεων. Τί θὰ πεῖ πολιτιστικό; Παίζουμε μὲ τὶς λέξεις. Λέμε λέξεις. Καὶ βεβαίως πίσω ἀπ’ αὐτὲς τὶς λέξεις δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνας μοναδικὸς σκοπός: Ἡ ἐρείπωση τῆς γλῶσσας, ἡ κατάργηση τῶν ἐννοιῶν, ὥστε οἱ ἄνθρωποι οὔτε νὰ συνεννοοῦνται, οὔτε νὰ μποροῦν νὰ σκέφτονται. Γιατὶ μόνον ἔτσι θὰ μποροῦν ὀρισμένοι νὰ κάνουν τὴν δουλειά τους: Νὰ θάψουν τὸν τόπο. (...) Εἶμαι Ἕλληνας, γι’ αὐτὸ πονῶ καὶ ὑποφέρω γιὰ ὅ,τι βλέπω μπροστά μου. Γιὰ ὅ,τι αἰσθάνομαι νὰ ἔρχεται.»

— ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΟΡΝ

«Ἄν δὲν θέλετε, κύριοι τοῦ ὑπουργείου, νὰ κάνετε φωνητικὴ ὀρθογραφία, τότε πρέπει ν’ ἀφήσε-τε τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα, γιατί αὐτοὶ ποὺ τοὺς βάλανε ξέρανε τὶ κάνανε. Δὲν ὑπῆρχαν στὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά, γιατί ἀπλούστατα ὑπῆρχαν μέσα στὶς ἴδιες τὶς λέξεις. Αὐτοί, οἱ Κριαρᾶς καὶ οἱ ἄλλοι, τὰ κτήνη τὰ τετράποδα ποὺ ἔκαναν αὐτὲς τὶς μεταρρυθμίσεις —αὐτὸ παρακαλῶ νὰ γραφεῖ στὶς ἐφημερίδες— δὲν ξέρουν τὶ εἶναι γλῶσσα. Δὲν ξέρουν αὐτὸ ποὺ γνῶριζε ἡ κόρη μου στὰ τρία τῆς χρόνια. Μάθαινε μία λέξη καὶ μετὰ ἔψαχνε γιὰ τὶς συγγενεῖς τῆς. Αὐτὸ εἶναι μιὰ γλῶσσα. Ἐνα μάγμα, ἓνα πλέγμα, ὅπου οἱ λέξεις παράγονται οἱ μὲν ἀπὸ τὶς δέ, ὅπου οἱ σημασίες γλιστρᾶνε ἀπὸ τὴ μία στὴν ἄλλη, εἶναι μιὰ ὀργανικὴ ἐνότητα ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν μπορεῖς νὰ βγάλεις καὶ νὰ κολλήσεις πράγματα, δυνάμει μιᾶς ψευτοκυβέρνησης, καθισμένος σ’ ἓνα γραφεῖο στὸ ὑπουργεῖο Παιδείας. Ἡ κατάργηση τῶν τόνων καὶ τῶν πνευμάτων εἶναι ἡ κατάργηση τῆς ὀρθογραφίας, ποὺ εἶναι τελικὰ ἡ κατάργηση τῆς συνέχειας. Ἦδη, τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν Καβάφη, Σεφέρη, Ἐλύτη, γιατί αὐτοὶ εἶναι γεμάτοι ἀπὸ τὸν πλοῦτο τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν. Δηλαδή, πᾶμε νὰ καταστρέψουμε ὅ,τι κτίσαμε. Αὐτὴ εἶναι ἡ δραματικὴ μοῖρα τοῦ σύγχρονου ἑλληνισμοῦ.»

— ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

«Οἱ ποιητὲς καὶ οἱ λογοτέχνες δίνουν τὴν φυσιογνωμία τοῦ ἔθνους. Αὐτὴ λοιπὸν τὴ φυσιογνωμία ἐπιχειροῦν σήμερα νὰ τὴν παραμορφώσουν. Δὲν ἔχουμε φυσιογνωμία ἑλληνικὴ.

ἝΥπάρχει μιὰ νοοτροπία ποὺ θέλει νὰ τὰ ἀπλοποιήσει ὅλα. Κι ἀναρωτιέμαι γιατί; Γιατί οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ μοχθοῦν; Γιατί ὁ καρπὸς τοῦ μόχθου περιφρονεῖται τόσο πολὺ, ἐνῶ τόσο ἀνάγκη τὸν ἔχουμε τώρα εἰδικὰ ποὺ ἀνήκουμε στὴν Εὐρώπη καὶ χρειαζόμαστε ὅσο ποτὲ ἄλλοτε τὰ πνευματικὰ ὄπλα; Αὐτὴ ἡ νοοτροπία τῆς ἀπλοποιήσεως μᾶς ἔχει ὀδηγήσει στὸ σημεῖο νὰ κα-κοποιοῦμε καὶ νὰ ἐκχυδαῖζουμε τὰ πάντα. Εἶναι ἀπελπιστικό, ὀδυνηρό, γιὰ νὰ μὴν πῶ θανατηφό-ρο.

Ἀναρωτιέται λοιπὸν κανεὶς τί θὰ παραλάβει καὶ ἀπὸ ποιούς ἡ νέα γενιὰ μὲ τὴν ὁποία τόσο πολὺ ἀσχολεῖται ἡ παροῦσα κατάσταση. Τί σκοπὸ ἔχουν ἄραγε οἱ ὑπεύθυνοι ποὺ μεταχειρίζονται τόσο ἄσχημα τὴν γλῶσσα; Τί τέλος πάντων θέλουν νὰ παραδώσουν καὶ ἀπὸ ποιούς τὸ παρέλα-βαν;

ἝΥβρις καὶ τίποτε ἄλλο χαρακτηρίζει τὴν παροῦσα κατάσταση. ἝΥβρις καί, δυστυχῶς, τῆς ὕβρεως, πάντοτε ἔπεται ἡ Νέμεσις. Τώρα βέβαια μιλᾶμε περὶ πολιτιστικοῦ κόσμου, περὶ πολιτιστι-κῶν ἐκδηλώσεων. Τί θὰ πεῖ πολιτιστικό; Παίζουμε μὲ τὶς λέξεις. Λέμε λέξεις. Καὶ βεβαίως πίσω ἀπ’ αὐτὲς τὶς λέξεις δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνας μοναδικὸς σκοπός: Ἡ ἐρείπωση τῆς γλῶσσας, ἡ κατάργηση τῶν ἐννοιῶν, ὥστε οἱ ἄνθρωποι οὔτε νὰ συνεννοοῦνται, οὔτε νὰ μποροῦν νὰ σκέφτονται. Γιατὶ μόνον ἔτσι θὰ μποροῦν ὀρισμένοι νὰ κάνουν τὴν δουλειά τους: Νὰ θάψουν τὸν τόπο. (...) Εἶμαι Ἕλληνας, γι’ αὐτὸ πονῶ καὶ ὑποφέρω γιὰ ὅ,τι βλέπω μπροστά μου. Γιὰ ὅ,τι αἰσθάνομαι νὰ ἔρχεται.»

— ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΟΡΝ

«Ἄν δὲν θέλετε, κύριοι τοῦ ὑπουργείου, νὰ κάνετε φωνητικὴ ὀρθογραφία, τότε πρέπει ν’ ἀφήσετε τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα, γιατί αὐτοὶ ποὺ τοὺς βάλανε ξέρανε τὶ κάνανε. Δὲν ὑπῆρχαν στὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά, γιατί ἀπλού-στατα ὑπῆρχαν μέσα στὶς ἴδιες τὶς λέξεις. Αὐτοί, οἱ Κριαρᾶς καὶ οἱ ἄλλοι, τὰ κτήνη τὰ τετράποδα ποὺ ἔκαναν αὐτὲς τὶς μεταρρυθμίσεις —αὐτὸ παρακαλῶ νὰ γραφεῖ στὶς ἐφημερίδες— δὲν ξέρουν τὶ εἶναι γλῶσσα. Δὲν ξέρουν αὐτὸ ποὺ γνῶριζε ἡ κόρη μου στὰ τρία τῆς χρόνια. Μάθαινε μία λέξη καὶ μετὰ ἔψαχνε γιὰ τὶς συγγενεῖς τῆς. Αὐτὸ εἶναι μιὰ γλῶσσα. Ἐνα μάγμα, ἓνα πλέγμα, ὅπου οἱ λέξεις παράγονται οἱ μὲν ἀπὸ τὶς δέ, ὅπου οἱ σημασίες γλιστρᾶνε ἀπὸ τὴ μία στὴν ἄλλη, εἶναι μιὰ ὀργανικὴ ἐνότητα ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν μπορεῖς νὰ βγάλεις καὶ νὰ κολλήσεις πράγματα, δυνάμει μιᾶς ψευτοκυβέρνησης, καθισμένος σ’ ἓνα γραφεῖο στὸ ὑπουργεῖο Παιδείας. Ἡ κατάργηση τῶν τόνων καὶ τῶν πνευμάτων εἶναι ἡ κατάργηση τῆς ὀρθογραφίας, ποὺ εἶναι τελικὰ ἡ κατάργηση τῆς συνέχειας. Ἦδη, τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν Καβάφη, Σεφέρη, Ἐλύτη, γιατί αὐτοὶ εἶναι γεμάτοι ἀπὸ τὸν πλοῦτο τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν. Δηλαδή, πᾶμε νὰ καταστρέψουμε ὅ,τι κτίσαμε. Αὐτὴ εἶναι ἡ δραματικὴ μοῖρα τοῦ σύγχρονου ἑλληνισμοῦ.»

— ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

«Οἱ ποιητὲς καὶ οἱ λογοτέχνες δίνουν τὴν φυσιογνωμία τοῦ ἔθνους. Αὐτὴ λοιπὸν τὴ φυσιογνωμία ἐπιχειροῦν σήμερα νὰ τὴν παραμορφώσουν. Δὲν ἔχουμε φυσιογνωμία ἑλληνικὴ.

ἝΥπάρχει μιὰ νοοτροπία ποὺ θέλει νὰ τὰ ἀπλοποιήσει ὅλα. Κι ἀναρωτιέμαι γιατί; Γιατί οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ μοχθοῦν; Γιατί ὁ καρπὸς τοῦ μόχθου περιφρονεῖται τόσο πολὺ, ἐνῶ τόσο ἀνάγκη τὸν ἔχουμε τώρα εἰδικὰ ποὺ ἀνήκουμε στὴν Εὐρώπη καὶ χρειαζόμαστε ὅσο ποτὲ ἄλλοτε τὰ πνευματικὰ ὄπλα; Αὐτὴ ἡ νοοτροπία τῆς ἀπλοποιήσεως μᾶς ἔχει ὀδηγήσει στὸ σημεῖο νὰ κακοποιοῦμε καὶ νὰ ἐκχυδαῖζουμε τὰ πάντα. Εἶναι ἀπελπι-στικό, ὀδυνηρό, γιὰ νὰ μὴν πῶ θανατηφόρο.

Ἀναρωτιέται λοιπὸν κανεὶς τί θὰ παραλάβει καὶ ἀπὸ ποιούς ἡ νέα γενιὰ μὲ τὴν ὁποία τόσο πολὺ ἀσχο-λεῖται ἡ παροῦσα κατάσταση. Τί σκοπὸ ἔχουν ἄραγε οἱ ὑπεύθυνοι ποὺ μεταχειρίζονται τόσο ἄσχημα τὴν γλῶσ-σα; Τί τέλος πάντων θέλουν νὰ παραδώσουν καὶ ἀπὸ ποιούς τὸ παρέλαβαν;

ἝΥβρις καὶ τίποτε ἄλλο χαρακτηρίζει τὴν παροῦσα κατάσταση. ἝΥβρις καί, δυστυχῶς, τῆς ὕβρεως, πά-ντοτε ἔπεται ἡ Νέμεσις. Τώρα βέβαια μιλᾶμε περὶ πολιτιστικοῦ κόσμου, περὶ πολιτιστικῶν ἐκδηλώσεων. Τί θὰ πεῖ πολιτιστικό; Παίζουμε μὲ τὶς λέξεις. Λέμε λέξεις. Καὶ βεβαίως πίσω ἀπ’ αὐτὲς τὶς λέξεις δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνας μοναδικὸς σκοπός: Ἡ ἐρείπωση τῆς γλῶσσας, ἡ κατάργηση τῶν ἐννοιῶν, ὥστε οἱ ἄνθρωποι οὔτε νὰ συνεννοοῦνται, οὔτε νὰ μποροῦν νὰ σκέφτονται. Γιατὶ μόνον ἔτσι θὰ μποροῦν ὀρισμένοι νὰ κάνουν τὴν δουλειά τους: Νὰ θάψουν τὸν τόπο. (...) Εἶμαι Ἕλληνας, γι’ αὐτὸ πονῶ καὶ ὑποφέρω γιὰ ὅ,τι βλέπω μπροστά μου. Γιὰ ὅ,τι αἰσθάνομαι νὰ ἔρχεται.»

— ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΟΡΝ

«Ἄν δὲν θέλετε, κύριοι τοῦ ὑπουργείου, νὰ κάνετε φωνητικὴ ὀρθογραφία, τότε πρέπει ν’ ἀφήσε-τε τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα, γιατί αὐτοὶ ποὺ τοὺς βάλανε ξέρανε τὶ κάνανε. Δὲν ὑπῆρχαν στὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά, γιατί ἀπλούστατα ὑπῆρχαν μέσα στὶς ἴδιες τὶς λέξεις. Αὐτοί, οἱ Κριαρᾶς καὶ οἱ ἄλλοι, τὰ κτήνη τὰ τετράποδα ποὺ ἔκαναν αὐτὲς τὶς μεταρρυθμίσεις —αὐτὸ παρακαλῶ νὰ γραφεῖ στὶς ἐφημερίδες— δὲν ξέρουν τὶ εἶναι γλῶσσα. Δὲν ξέρουν αὐτὸ ποὺ γινώριζε ἡ κόρη μου στὰ τρία τῆς χρόνια. Μάθαινε μία λέξη καὶ μετὰ ἔψαχνε γιὰ τὶς συγγενεῖς τῆς. Αὐτὸ εἶναι μιὰ γλῶσσα. Ἐνα μάγμα, ἓνα πλέγμα, ὅπου οἱ λέξεις παράγονται οἱ μὲν ἀπὸ τὶς δέ, ὅπου οἱ σημασίες γλιστρᾶνε ἀπὸ τὴ μία στὴν ἄλλη, εἶναι μιὰ ὀργανικὴ ἐνότητα ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν μπορεῖς νὰ βγάλεις καὶ νὰ κολλήσεις πράγματα, δυνάμει μιᾶς ψευτοκυβέρνησης, καθισμένος σ’ ἓνα γραφεῖο στοῦ ὑπουργεῖο Παιδείας. Ἡ κατάργηση τῶν τόνων καὶ τῶν πνευμάτων εἶναι ἡ κατάργηση τῆς ὀρθογραφίας, ποὺ εἶναι τελικὰ ἡ κατάργηση τῆς συνέχειας. Ἦδη, τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν Καβάφη, Σεφέρη, Ἐλύτη, γιατί αὐτοὶ εἶναι γεμάτοι ἀπὸ τὸν πλοῦτο τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν. Δηλαδή, πᾶμε νὰ καταστρέψουμε ὅ,τι κτίσαμε. Αὐτὴ εἶναι ἡ δραματικὴ μοίρα τοῦ σύγχρονου ἑλληνισμοῦ.»

— ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

«Οἱ ποιητὲς καὶ οἱ λογοτέχνες δίνουν τὴν φυσιογνωμία τοῦ ἔθνους. Αὐτὴ λοιπὸν τὴ φυσιογνωμία ἐπιχειροῦν σήμερα νὰ τὴν παραμορφώσουν. Δὲν ἔχουμε φυσιογνωμία ἑλληνικὴ.

ἝΥπάρχει μιὰ νοοτροπία ποὺ θέλει νὰ τὰ ἀπλοποιήσῃ ὅλα. Κι ἀναρωτιέμαι γιατί; Γιατί οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ μοχθοῦν; Γιατί ὁ καρπὸς τοῦ μόχθου περιφρονεῖται τόσο πολὺ, ἐνῶ τόσο ἀνάγκη τὸν ἔχουμε τώρα εἰδικὰ ποὺ ἀνήκουμε στὴν Εὐρώπη καὶ χρειαζόμαστε ὅσο ποτὲ ἄλλοτε τὰ πνευματικὰ ὄπλα; Αὐτὴ ἡ νοοτροπία τῆς ἀπλοποιήσεως μᾶς ἔχει ὁδηγήσῃ στοῦ σημεῖο νὰ κα-κοποιοῦμε καὶ νὰ ἐκχυδαῖζουμε τὰ πάντα. Εἶναι ἀπελπιστικό, ὀδυνηρό, γιὰ νὰ μὴν πῶ θανατηφό-ρο.

Ἀναρωτιέται λοιπὸν κανεὶς τί θὰ παραλάβῃ καὶ ἀπὸ ποιούς ἡ νέα γενιὰ μὲ τὴν ὁποία τόσο πολὺ ἀσχολεῖται ἡ παροῦσα κατάσταση. Τί σκοπὸ ἔχουν ἄραγε οἱ ὑπεύθυνοι ποὺ μεταχειρίζονται τόσο ἄσχημα τὴν γλῶσσα; Τί τέλος πάντων θέλουν νὰ παραδώσουν καὶ ἀπὸ ποιούς τὸ παρέλα-βαν;

ἝΥβρις καὶ τίποτε ἄλλο χαρακτηρίζει τὴν παροῦσα κατάσταση. ἝΥβρις καί, δυστυχῶς, τῆς ὕβρεως, πάντοτε ἔπεται ἡ Νέμεσις. Τώρα βέβαια μιᾶμε περὶ πολιτιστικοῦ κόσμου, περὶ πολιτιστι-κῶν ἐκδηλώσεων. Τί θὰ πεῖ πολιτιστικό; Παίζουμε μὲ τὶς λέξεις. Λέμε λέξεις. Καὶ βεβαίως πίσω ἀπ’ αὐτὲς τὶς λέξεις δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνας μοναδικὸς σκοπός: Ἡ ἐρείπωση τῆς γλῶσσας, ἡ κατάργηση τῶν ἐννοιῶν, ὥστε οἱ ἄνθρωποι οὔτε νὰ συνεννοοῦνται, οὔτε νὰ μποροῦν νὰ σκέφτονται. Γιατὶ μόνον ἔτσι θὰ μποροῦν ὀρισμένοι νὰ κάνουν τὴν δουλειά τους: Νὰ θάψουν τὸν τόπο. (...) Εἶμαι Ἕλληνας, γι’ αὐτὸ πονῶ καὶ ὑποφέρω γιὰ ὅ,τι βλέπω μπροστά μου. Γιὰ ὅ,τι αἰσθάνομαι νὰ ἔρχεται.»

— ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΟΡΝ

«Ἄν δὲν θέλετε, κύριοι τοῦ ὑπουργείου, νὰ κάνετε φωνητικὴ ὀρθογραφία, τότε πρέπει ν’ ἀφήσετε τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα, γιατί αὐτοὶ ποὺ τοὺς βάλανε ξέρανε τὶ κάνανε. Δὲν ὑπῆρχαν στὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά, γιατί ἀπλού-στατα ὑπῆρχαν μέσα στὶς ἴδιες τὶς λέξεις. Αὐτοί, οἱ Κριαρᾶς καὶ οἱ ἄλλοι, τὰ κτήνη τὰ τετράποδα ποὺ ἔκαναν αὐτὲς τὶς μεταρρυθμίσεις —αὐτὸ παρακαλῶ νὰ γραφεῖ στὶς ἐφημερίδες— δὲν ξέρουν τὶ εἶναι γλῶσσα. Δὲν ξέρουν αὐτὸ ποὺ γινώριζε ἡ κόρη μου στὰ τρία τῆς χρόνια. Μάθαινε μία λέξη καὶ μετὰ ἔψαχνε γιὰ τὶς συγγενεῖς τῆς. Αὐτὸ εἶναι μιὰ γλῶσσα. Ἐνα μάγμα, ἓνα πλέγμα, ὅπου οἱ λέξεις παράγονται οἱ μὲν ἀπὸ τὶς δέ, ὅπου οἱ ση-μασίες γλιστρᾶνε ἀπὸ τὴ μία στὴν ἄλλη, εἶναι μιὰ ὀργανικὴ ἐνότητα ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν μπορεῖς νὰ βγάλεις καὶ νὰ κολλήσεις πράγματα, δυνάμει μιᾶς ψευτοκυβέρνησης, καθισμένος σ’ ἓνα γραφεῖο στοῦ ὑπουργεῖο Παιδείας. Ἡ κατάργηση τῶν τόνων καὶ τῶν πνευμάτων εἶναι ἡ κατάργηση τῆς ὀρθογραφίας, ποὺ εἶναι τελικὰ ἡ κατάργηση τῆς συνέχειας. Ἦδη, τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν Καβάφη, Σεφέρη, Ἐλύτη, γιατί αὐτοὶ εἶναι γεμάτοι ἀπὸ τὸν πλοῦτο τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν. Δηλαδή, πᾶμε νὰ καταστρέψουμε ὅ,τι κτίσαμε. Αὐτὴ εἶναι ἡ δραματικὴ μοίρα τοῦ σύγχρονου ἑλληνισμοῦ.»

— ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

«Οἱ ποιητὲς καὶ οἱ λογοτέχνες δίνουν τὴν φυσιογνωμία τοῦ ἔθνους. Αὐτὴ λοιπὸν τὴ φυσιογνωμία ἐπιχειροῦν σήμερα νὰ τὴν παραμορφώσουν. Δὲν ἔχουμε φυσιογνωμία ἑλληνικὴ.

ἝΥπάρχει μιὰ νοοτροπία ποὺ θέλει νὰ τὰ ἀπλοποιήσῃ ὅλα. Κι ἀναρωτιέμαι γιατί; Γιατί οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ μοχθοῦν; Γιατί ὁ καρπὸς τοῦ μόχθου περιφρονεῖται τόσο πολὺ, ἐνῶ τόσο ἀνάγκη τὸν ἔχουμε τώρα εἰδικὰ ποὺ ἀνήκουμε στὴν Εὐρώπη καὶ χρειαζόμαστε ὅσο ποτὲ ἄλλοτε τὰ πνευματικὰ ὄπλα; Αὐτὴ ἡ νοοτροπία τῆς ἀπλοποιήσεως μᾶς ἔχει ὁδηγήσῃ στοῦ σημεῖο νὰ κακοποιοῦμε καὶ νὰ ἐκχυδαῖζουμε τὰ πάντα. Εἶναι ἀπελπι-στικό, ὀδυνηρό, γιὰ νὰ μὴν πῶ θανατηφόρο.

Ἀναρωτιέται λοιπὸν κανεὶς τί θὰ παραλάβῃ καὶ ἀπὸ ποιούς ἡ νέα γενιὰ μὲ τὴν ὁποία τόσο πολὺ ἀσχο-λεῖται ἡ παροῦσα κατάσταση. Τί σκοπὸ ἔχουν ἄραγε οἱ ὑπεύθυνοι ποὺ μεταχειρίζονται τόσο ἄσχημα τὴν γλῶσ-σα; Τί τέλος πάντων θέλουν νὰ παραδώσουν καὶ ἀπὸ ποιούς τὸ παρέλαβαν;

ἝΥβρις καὶ τίποτε ἄλλο χαρακτηρίζει τὴν παροῦσα κατάσταση. ἝΥβρις καί, δυστυχῶς, τῆς ὕβρεως, πά-ντοτε ἔπεται ἡ Νέμεσις. Τώρα βέβαια μιᾶμε περὶ πολιτιστικοῦ κόσμου, περὶ πολιτιστικῶν ἐκδηλώσεων. Τί θὰ πεῖ πολιτιστικό; Παίζουμε μὲ τὶς λέξεις. Λέμε λέξεις. Καὶ βεβαίως πίσω ἀπ’ αὐτὲς τὶς λέξεις δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνας μοναδικὸς σκοπός: Ἡ ἐρείπωση τῆς γλῶσσας, ἡ κατάργηση τῶν ἐννοιῶν, ὥστε οἱ ἄνθρωποι οὔτε νὰ συνεννοοῦνται, οὔτε νὰ μποροῦν νὰ σκέφτονται. Γιατὶ μόνον ἔτσι θὰ μποροῦν ὀρισμένοι νὰ κάνουν τὴν δουλειά τους: Νὰ θάψουν τὸν τόπο. (...) Εἶμαι Ἕλληνας, γι’ αὐτὸ πονῶ καὶ ὑποφέρω γιὰ ὅ,τι βλέπω μπροστά μου. Γιὰ ὅ,τι αἰσθάνομαι νὰ ἔρχεται.»

— ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΟΡΝ

«Ἄν δὲν θέλετε, κύριοι τοῦ ὑπουργείου, νὰ κάνετε φωνητικὴ ὀρθογραφία, τότε πρέπει ν’ ἀφήσε-τε τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα, γιατί αὐτοὶ ποὺ τοὺς βάλανε ξέρανε τὶ κάνανε. Δὲν ὑπῆρχαν στὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά, γιατί ἀπλούστατα ὑπῆρχαν μέσα στὶς ἴδιες τὶς λέξεις. Αὐτοί, οἱ Κριαρᾶς καὶ οἱ ἄλλοι, τὰ κτήνη τὰ τετράποδα ποὺ ἔκαναν αὐτὲς τὶς μεταρρυθμίσεις —αὐτὸ παρακαλῶ νὰ γραφεῖ στὶς ἐφημερίδες— δὲν ξέρουν τὶ εἶναι γλῶσσα. Δὲν ξέρουν αὐτὸ ποὺ γνῶριζε ἡ κόρη μου στὰ τρία τῆς χρόνια. Μάθαινε μία λέξη καὶ μετὰ ἔψαχνε γιὰ τὶς συγγενεῖς τῆς. Αὐτὸ εἶναι μιὰ γλῶσσα. Ἔνα μάγμα, ἓνα πλέγμα, ὅπου οἱ λέξεις παράγονται οἱ μὲν ἀπὸ τὶς δέ, ὅπου οἱ σημασίες γλιστρᾶνε ἀπὸ τὴ μία στὴν ἄλλη, εἶναι μιὰ ὀργανικὴ ἐνότητα ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν μπορεῖς νὰ βγάλεις καὶ νὰ κολλήσεις πράγματα, δυνάμει μιᾶς ψευτοκυβέρνησης, καθισμένος σ’ ἓνα γραφεῖο στὸ ὑπουργεῖο Παιδείας. Ἡ κατάργηση τῶν τόνων καὶ τῶν πνευμάτων εἶναι ἡ κατάργηση τῆς ὀρθογραφίας, ποὺ εἶναι τελικὰ ἡ κατάργηση τῆς συνέχειας. Ἦδη, τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν Καβάφη, Σεφέρη, Ἐλύτη, γιατί αὐτοὶ εἶναι γεμάτοι ἀπὸ τὸν πλοῦτο τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν. Δηλαδή, πᾶμε νὰ καταστρέψουμε ὃ,τι κτίσαμε. Αὐτὴ εἶναι ἡ δραματικὴ μοίρα τοῦ σύγχρονου ἑλληνισμοῦ.»

— ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

«Οἱ ποιητὲς καὶ οἱ λογοτέχνες δίνουν τὴν φυσιογνωμία τοῦ ἔθνους. Αὐτὴ λοιπὸν τὴ φυσιογνωμία ἐπιχειροῦν σήμερα νὰ τὴν παραμορφώσουν. Δὲν ἔχουμε φυσιογνωμία ἑλληνικὴ.

ἝΥπάρχει μιὰ νοοτροπία ποὺ θέλει νὰ τὰ ἀπλοποιήσει ὅλα. Κι ἀναρωτιέμαι γιατί; Γιατί οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ μοχθοῦν; Γιατί ὁ καρπὸς τοῦ μόχθου περιφρονεῖται τόσο πολὺ, ἐνῶ τόσο ἀνάγκη τὸν ἔχουμε τώρα εἰδικὰ ποὺ ἀνήκουμε στὴν Εὐρώπη καὶ χρειαζόμαστε ὅσο ποτὲ ἄλλοτε τὰ πνευματικὰ ὄπλα; Αὐτὴ ἡ νοοτροπία τῆς ἀπλοποιήσεως μᾶς ἔχει ὀδηγήσει στὸ σημεῖο νὰ κα-κοποιοῦμε καὶ νὰ ἐκχυδαῖζουμε τὰ πάντα. Εἶναι ἀπελπιστικό, ὀδυνηρό, γιὰ νὰ μὴν πῶ θανατηφό-ρο.

Ἀναρωτιέται λοιπὸν κανεὶς τί θὰ παραλάβει καὶ ἀπὸ ποιούς ἡ νέα γενιὰ μὲ τὴν ὁποία τόσο πολὺ ἀσχολεῖται ἡ παροῦσα κατάσταση. Τί σκοπὸ ἔχουν ἄραγε οἱ ὑπεύθυνοι ποὺ μεταχειρίζονται τόσο ἄσχημα τὴν γλῶσσα; Τί τέλος πάντων θέλουν νὰ παραδώσουν καὶ ἀπὸ ποιούς τὸ παρέλα-βαν;

ἝΥβρις καὶ τίποτε ἄλλο χαρακτηρίζει τὴν παροῦσα κατάσταση. ἝΥβρις καί, δυστυχῶς, τῆς ὕβρεως, πάντοτε ἔπεται ἡ Νέμεσις. Τώρα βέβαια μιᾶμε περὶ πολιτιστικοῦ κόσμου, περὶ πολιτιστι-κῶν ἐκδηλώσεων. Τί θὰ πεῖ πολιτιστικό; Παίζουμε μὲ τὶς λέξεις. Λέμε λέξεις. Καὶ βεβαίως πίσω ἀπ’ αὐτὲς τὶς λέξεις δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνας μοναδικὸς σκοπός: Ἡ ἐρείπωση τῆς γλῶσσας, ἡ κατάργηση τῶν ἐννοιῶν, ὥστε οἱ ἄνθρωποι οὔτε νὰ συνεννοοῦνται, οὔτε νὰ μποροῦν νὰ σκέφτονται. Γιατὶ μόνον ἔτσι θὰ μποροῦν ὀρισμένοι νὰ κάνουν τὴν δουλειά τους: Νὰ θάψουν τὸν τόπο. (...) Εἶμαι Ἕλληνας, γι’ αὐτὸ πονῶ καὶ ὑποφέρω γιὰ ὃ,τι βλέπω μπροστά μου. Γιὰ ὃ,τι αἰσθάνομαι νὰ ἔρχεται.»

— ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΟΡΝ

«Ἄν δὲν θέλετε, κύριοι τοῦ ὑπουργείου, νὰ κάνετε φωνητικὴ ὀρθογραφία, τότε πρέπει ν’ ἀφήσετε τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα, γιατί αὐτοὶ ποὺ τοὺς βάλανε ξέρανε τὶ κάνανε. Δὲν ὑπῆρχαν στὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά, γιατί ἀπλού-στατα ὑπῆρχαν μέσα στὶς ἴδιες τὶς λέξεις. Αὐτοί, οἱ Κριαρᾶς καὶ οἱ ἄλλοι, τὰ κτήνη τὰ τετράποδα ποὺ ἔκαναν αὐτὲς τὶς μεταρρυθμίσεις —αὐτὸ παρακαλῶ νὰ γραφεῖ στὶς ἐφημερίδες— δὲν ξέρουν τὶ εἶναι γλῶσσα. Δὲν ξέρουν αὐτὸ ποὺ γνῶριζε ἡ κόρη μου στὰ τρία τῆς χρόνια. Μάθαινε μία λέξη καὶ μετὰ ἔψαχνε γιὰ τὶς συγγενεῖς τῆς. Αὐτὸ εἶναι μιὰ γλῶσσα. Ἔνα μάγμα, ἓνα πλέγμα, ὅπου οἱ λέξεις παράγονται οἱ μὲν ἀπὸ τὶς δέ, ὅπου οἱ σημα-σίες γλιστρᾶνε ἀπὸ τὴ μία στὴν ἄλλη, εἶναι μιὰ ὀργανικὴ ἐνότητα ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν μπορεῖς νὰ βγάλεις καὶ νὰ κολλήσεις πράγματα, δυνάμει μιᾶς ψευτοκυβέρνησης, καθισμένος σ’ ἓνα γραφεῖο στὸ ὑπουργεῖο Παιδείας. Ἡ κατάργηση τῶν τόνων καὶ τῶν πνευμάτων εἶναι ἡ κατάργηση τῆς ὀρθογραφίας, ποὺ εἶναι τελικὰ ἡ κατάργηση τῆς συνέχειας. Ἦδη, τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν Καβάφη, Σεφέρη, Ἐλύτη, γιατί αὐτοὶ εἶναι γεμάτοι ἀπὸ τὸν πλοῦτο τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν. Δηλαδή, πᾶμε νὰ καταστρέψουμε ὃ,τι κτίσαμε. Αὐτὴ εἶναι ἡ δραματικὴ μοίρα τοῦ σύγχρονου ἑλληνισμοῦ.»

— ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

«Οἱ ποιητὲς καὶ οἱ λογοτέχνες δίνουν τὴν φυσιογνωμία τοῦ ἔθνους. Αὐτὴ λοιπὸν τὴ φυσιογνωμία ἐπιχειροῦν σήμερα νὰ τὴν παραμορφώσουν. Δὲν ἔχουμε φυσιογνωμία ἑλληνικὴ.

ἝΥπάρχει μιὰ νοοτροπία ποὺ θέλει νὰ τὰ ἀπλοποιήσει ὅλα. Κι ἀναρωτιέμαι γιατί; Γιατί οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ μοχθοῦν; Γιατί ὁ καρπὸς τοῦ μόχθου περιφρονεῖται τόσο πολὺ, ἐνῶ τόσο ἀνάγκη τὸν ἔχουμε τώρα εἰδικὰ ποὺ ἀνήκουμε στὴν Εὐρώπη καὶ χρειαζόμαστε ὅσο ποτὲ ἄλλοτε τὰ πνευματικὰ ὄπλα; Αὐτὴ ἡ νοοτροπία τῆς ἀπλοποιήσεως μᾶς ἔχει ὀδηγήσει στὸ σημεῖο νὰ κακοποιοῦμε καὶ νὰ ἐκχυδαῖζουμε τὰ πάντα. Εἶναι ἀπελπι-στικό, ὀδυνηρό, γιὰ νὰ μὴν πῶ θανατηφόρο.

Ἀναρωτιέται λοιπὸν κανεὶς τί θὰ παραλάβει καὶ ἀπὸ ποιούς ἡ νέα γενιὰ μὲ τὴν ὁποία τόσο πολὺ ἀσχο-λεῖται ἡ παροῦσα κατάσταση. Τί σκοπὸ ἔχουν ἄραγε οἱ ὑπεύθυνοι ποὺ μεταχειρίζονται τόσο ἄσχημα τὴν γλῶσ-σα; Τί τέλος πάντων θέλουν νὰ παραδώσουν καὶ ἀπὸ ποιούς τὸ παρέλαβαν;

ἝΥβρις καὶ τίποτε ἄλλο χαρακτηρίζει τὴν παροῦσα κατάσταση. ἝΥβρις καί, δυστυχῶς, τῆς ὕβρεως, πά-ντοτε ἔπεται ἡ Νέμεσις. Τώρα βέβαια μιᾶμε περὶ πολιτιστικοῦ κόσμου, περὶ πολιτιστικῶν ἐκδηλώσεων. Τί θὰ πεῖ πολιτιστικό; Παίζουμε μὲ τὶς λέξεις. Λέμε λέξεις. Καὶ βεβαίως πίσω ἀπ’ αὐτὲς τὶς λέξεις δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνας μοναδικὸς σκοπός: Ἡ ἐρείπωση τῆς γλῶσσας, ἡ κατάργηση τῶν ἐννοιῶν, ὥστε οἱ ἄνθρωποι οὔτε νὰ συνεννοοῦνται, οὔτε νὰ μποροῦν νὰ σκέφτονται. Γιατὶ μόνον ἔτσι θὰ μποροῦν ὀρισμένοι νὰ κάνουν τὴν δουλειά τους: Νὰ θάψουν τὸν τόπο. (...) Εἶμαι Ἕλληνας, γι’ αὐτὸ πονῶ καὶ ὑποφέρω γιὰ ὃ,τι βλέπω μπροστά μου. Γιὰ ὃ,τι αἰσθάνομαι νὰ ἔρχεται.»

— ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΟΡΝ

«Ἄν δὲν θέλετε, κύριοι τοῦ ὑπουργείου, νὰ κάνετε φωνητικὴ ὀρθογραφία, τότε πρέπει ν’ ἀφήσε-τε τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα, γιατί αὐτοὶ ποὺ τοὺς βάλανε ξέρανε τὶ κάνανε. Δὲν ὑπῆρχαν στὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά, γιατί ἀπλούστατα ὑπῆρχαν μέσα στὶς ἴδιες τὶς λέξεις. Αὐτοί, οἱ Κριαρᾶς καὶ οἱ ἄλλοι, τὰ κτήνη τὰ τετράποδα ποὺ ἔκαναν αὐτὲς τὶς μεταρρυθμίσεις —αὐτὸ παρακαλῶ νὰ γραφεῖ στὶς ἐφημερίδες— δὲν ξέρουν τὶ εἶναι γλῶσσα. Δὲν ξέρουν αὐτὸ ποὺ γνῶριζε ἡ κόρη μου στὰ τρία τῆς χρόνια. Μάθαινε μία λέξη καὶ μετὰ ἔψαχνε γιὰ τὶς συγγενεῖς τῆς. Αὐτὸ εἶναι μιὰ γλῶσσα. Ἔνα μάγμα, ἔνα πλέγμα, ὅπου οἱ λέξεις παράγονται οἱ μὲν ἀπὸ τὶς δέ, ὅπου οἱ σημασίες γλιστρᾶ-νε ἀπὸ τὴ μία στὴν ἄλλη, εἶναι μιὰ ὀργανικὴ ἐνότητα ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν μπορεῖς νὰ βγάλεις καὶ νὰ κολλήσεις πράγματα, δυνάμει μιᾶς ψευτοκυβέρνησης, καθισμένος σ’ ἓνα γραφεῖο στὸ ὑπουργεῖο Παιδείας. Ἡ κατάργηση τῶν τόνων καὶ τῶν πνευμάτων εἶναι ἡ κατάργηση τῆς ὀρθογραφίας, ποὺ εἶναι τελικὰ ἡ κατάργηση τῆς συνέχειας. Ἦδη, τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν Καβάφη, Σεφέρη, Ἐλύτη, γιατί αὐτοὶ εἶναι γεμάτοι ἀπὸ τὸν πλοῦτο τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν. Δηλαδή, πᾶμε νὰ καταστρέψουμε ὃ,τι κτίσαμε. Αὐτὴ εἶναι ἡ δραματικὴ μοῖρα τοῦ σύγχρονου ἑλληνισμοῦ.»

— ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

«Οἱ ποιητὲς καὶ οἱ λογοτέχνες δίνουν τὴν φυσιογνωμία τοῦ ἔθνους. Αὐτὴ λοιπὸν τὴ φυσιογνωμία ἐπιχειροῦν σήμερα νὰ τὴν παραμορφώσουν. Δὲν ἔχουμε φυσιογνωμία ἑλληνικὴ.

ἝΥπάρχει μιὰ νοοτροπία ποὺ θέλει νὰ τὰ ἀπλοποιήσῃ ὅλα. Κι ἀναρωτιέμαι γιατί; Γιατί οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ μοχθοῦν; Γιατί ὁ καρπὸς τοῦ μόχθου περιφρονεῖται τόσο πολὺ, ἐνῶ τόσο ἀνάγκη τὸν ἔχουμε τώρα εἰδικὰ ποὺ ἀνήκουμε στὴν Εὐρώπη καὶ χρειαζόμαστε ὅσο ποτὲ ἄλλοτε τὰ πνευματικὰ ὄπλα; Αὐτὴ ἡ νοοτροπία τῆς ἀπλοποιήσεως μᾶς ἔχει ὀδηγήσῃ στὸ σημεῖο νὰ κακοποιοῦμε καὶ νὰ ἐκχυδαῖζουμε τὰ πάντα. Εἶναι ἀπελπιστικό, ὀδυνηρό, γιὰ νὰ μὴν πῶ θανα-τηφόρο.

Ἀναρωτιέται λοιπὸν κανεὶς τί θὰ παραλάβῃ καὶ ἀπὸ ποιούς ἡ νέα γενιὰ μὲ τὴν ὁποία τόσο πολὺ ἀσχολεῖται ἡ παροῦσα κατάσταση. Τί σκοπὸ ἔχουν ἄραγε οἱ ὑπεύθυνοι ποὺ μεταχειρίζονται τόσο ἄσχημα τὴν γλῶσσα; Τί τέλος πάντων θέλουν νὰ παραδώσουν καὶ ἀπὸ ποιούς τὸ παρέλα-βαν;

ἝΥβρις καὶ τίποτε ἄλλο χαρακτηρίζει τὴν παροῦσα κατάσταση. ἝΥβρις καί, δυστυχῶς, τῆς ὕβρεως, πάντοτε ἔπεται ἡ Νέμεσις. Τώρα βέβαια μιᾶμε περὶ πολιτιστικοῦ κόσμου, περὶ πολιτιστι-κῶν ἐκδηλώσεων. Τί θὰ πεῖ πολιτιστικὸ; Παίζουμε μὲ τὶς λέξεις. Λέμε λέξεις. Καὶ βεβαίως πίσω ἀπ’ αὐτὲς τὶς λέξεις δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνας μοναδικὸς σκοπός: Ἡ ἐρείπωση τῆς γλῶσσας, ἡ κατάργηση τῶν ἐννοιῶν, ὥστε οἱ ἄνθρωποι οὔτε νὰ συνεννοοῦνται, οὔτε νὰ μποροῦν νὰ σκέφτονται. Γιατὶ μόνον ἔτσι θὰ μποροῦν ὀρισμένοι νὰ κάνουν τὴν δουλειά τους: Νὰ θάψουν τὸν τόπο. (...) Εἶμαι Ἕλληνας, γι’ αὐτὸ πονῶ καὶ ὑποφέρω γιὰ ὃ,τι βλέπω μπροστά μου. Γιὰ ὃ,τι αἰσθάνομαι νὰ ἔρχεται.»

— ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΟΡΝ

«Ἄν δὲν θέλετε, κύριοι τοῦ ὑπουργείου, νὰ κάνετε φωνητικὴ ὀρθογραφία, τότε πρέπει ν’ ἀφήσετε τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα, γιατί αὐτοὶ ποὺ τοὺς βάλανε ξέρανε τὶ κάνανε. Δὲν ὑπῆρχαν στὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά, γιατί ἀπλούστατα ὑπῆρχαν μέσα στὶς ἴδιες τὶς λέξεις. Αὐτοί, οἱ Κριαρᾶς καὶ οἱ ἄλλοι, τὰ κτήνη τὰ τετράποδα ποὺ ἔκαναν αὐτὲς τὶς μεταρρυθμίσεις —αὐτὸ παρακαλῶ νὰ γραφεῖ στὶς ἐφημερίδες— δὲν ξέρουν τὶ εἶναι γλῶσσα. Δὲν ξέρουν αὐτὸ ποὺ γνῶριζε ἡ κόρη μου στὰ τρία τῆς χρόνια. Μάθαινε μία λέξη καὶ μετὰ ἔψαχνε γιὰ τὶς συγγενεῖς τῆς. Αὐτὸ εἶναι μιὰ γλῶσσα. Ἔνα μάγμα, ἔνα πλέγμα, ὅπου οἱ λέξεις παράγονται οἱ μὲν ἀπὸ τὶς δέ, ὅπου οἱ σημασίες γλιστρᾶνε ἀπὸ τὴ μία στὴν ἄλλη, εἶναι μιὰ ὀργανικὴ ἐνότητα ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν μπο-ρεῖς νὰ θγάλεις καὶ νὰ κολλήσεις πράγματα, δυνάμει μιᾶς ψευτοκυβέρνησης, καθισμένος σ’ ἓνα γραφεῖο στὸ ὑπουργεῖο Παιδείας. Ἡ κατάργηση τῶν τόνων καὶ τῶν πνευμάτων εἶναι ἡ κατάργηση τῆς ὀρθογραφίας, ποὺ εἶναι τελικὰ ἡ κατάργηση τῆς συνέχειας. Ἦδη, τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν Καβάφη, Σεφέρη, Ἐλύτη, γιατί αὐτοὶ εἶναι γεμάτοι ἀπὸ τὸν πλοῦτο τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν. Δηλαδή, πᾶμε νὰ καταστρέψουμε ὃ,τι κτίσαμε. Αὐτὴ εἶναι ἡ δραματικὴ μοῖρα τοῦ σύγχρονου ἑλληνισμοῦ.»

— ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

«Οἱ ποιητὲς καὶ οἱ λογοτέχνες δίνουν τὴν φυσιογνωμία τοῦ ἔθνους. Αὐτὴ λοιπὸν τὴ φυσιογνωμία ἐπιχειροῦν σήμερα νὰ τὴν παραμορφώσουν. Δὲν ἔχουμε φυσιογνωμία ἑλληνικὴ.

ἝΥπάρχει μιὰ νοοτροπία ποὺ θέλει νὰ τὰ ἀπλοποιήσῃ ὅλα. Κι ἀναρωπιέμαι γιατί; Γιατί οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ μοχθοῦν; Γιατί ὁ καρπὸς τοῦ μόχθου περιφρονεῖται τόσο πολὺ, ἐνῶ τόσο ἀνάγκη τὸν ἔχουμε τώρα εἰδικὰ ποὺ ἀνήκουμε στὴν Εὐρώπη καὶ χρειαζόμαστε ὅσο ποτὲ ἄλλοτε τὰ πνευματικὰ ὄπλα; Αὐτὴ ἡ νοοτρο-πία τῆς ἀπλοποιήσεως μᾶς ἔχει ὀδηγήσῃ στὸ σημεῖο νὰ κακοποιοῦμε καὶ νὰ ἐκχυδαῖζουμε τὰ πάντα. Εἶναι ἀπελπιστικό, ὀδυνηρό, γιὰ νὰ μὴν πῶ θανατηφόρο.

Ἀναρωπιέται λοιπὸν κανεὶς τί θὰ παραλάβῃ καὶ ἀπὸ ποιούς ἡ νέα γενιὰ μὲ τὴν ὁποία τόσο πολὺ ἀσχολεῖται ἡ παροῦσα κατάσταση. Τί σκοπὸ ἔχουν ἄραγε οἱ ὑπεύθυνοι ποὺ μεταχειρίζονται τόσο ἄσχημα τὴν γλῶσσα; Τί τέλος πάντων θέλουν νὰ παραδώσουν καὶ ἀπὸ ποιούς τὸ παρέλαβαν;

ἝΥβρις καὶ τίποτε ἄλλο χαρακτηρίζει τὴν παροῦσα κατάσταση. ἝΥβρις καί, δυστυχῶς, τῆς ὕβρεως, πάντοτε ἔπεται ἡ Νέμεσις. Τώρα βέβαια μιᾶμε περὶ πολιτιστικοῦ κόσμου, περὶ πολιτιστικῶν ἐκδηλώσεων. Τί θὰ πεῖ πολιτιστικὸ; Παίζουμε μὲ τὶς λέξεις. Λέμε λέξεις. Καὶ βεβαίως πίσω ἀπ’ αὐτὲς τὶς λέξεις δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνας μοναδικὸς σκοπός: Ἡ ἐρείπωση τῆς γλῶσσας, ἡ κατάργηση τῶν ἐννοιῶν, ὥστε οἱ ἄνθρωποι οὔτε νὰ συνεννοοῦνται, οὔτε νὰ μποροῦν νὰ σκέφτονται. Γιατὶ μόνον ἔτσι θὰ μποροῦν ὀρισμένοι νὰ κάνουν τὴν δουλειά τους: Νὰ θάψουν τὸν τόπο. (...) Εἶμαι Ἕλληνας, γι’ αὐτὸ πονῶ καὶ ὑποφέρω γιὰ ὃ,τι βλέπω μπροστά μου. Γιὰ ὃ,τι αἰσθάνομαι νὰ ἔρχεται.»

— ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΟΡΝ

«Ἄν δὲν θέλετε, κύριοι τοῦ ὑπουργείου, νὰ κάνετε φωνητικὴ ὀρθογραφία, τότε πρέπει ν’ ἀφήσε-τε τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα, γιατί αὐτοὶ ποὺ τοὺς βάλανε ξέρανε τὶ κάνανε. Δὲν ὑπῆρχαν στὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά, γιατί ἀπλούστατα ὑπῆρχαν μέσα στὶς ἴδιες τὶς λέξεις. Αὐτοί, οἱ Κριαρᾶς καὶ οἱ ἄλλοι, τὰ κτήνη τὰ τετράποδα ποὺ ἔκαναν αὐτὲς τὶς μεταρρυθμίσεις —αὐτὸ παρακαλῶ νὰ γραφεῖ στὶς ἐφημερίδες— δὲν ξέρουν τὶ εἶναι γλῶσσα. Δὲν ξέρουν αὐτὸ ποὺ γνῶριζε ἡ κόρη μου στὰ τρία τῆς χρόνια. Μάθαινε μία λέξη καὶ μετὰ ἔψαχνε γιὰ τὶς συγγενεῖς τῆς. Αὐτὸ εἶναι μιὰ γλῶσσα. Ἔνα μάγμα, ἕνα πλέγμα, ὅπου οἱ λέξεις παράγονται οἱ μὲν ἀπὸ τὶς δέ, ὅπου οἱ σημασίες γλιστρά-νε ἀπὸ τὴ μία στὴν ἄλλη, εἶναι μιὰ ὀργανικὴ ἐνότητα ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν μπορεῖς νὰ βγάλεις καὶ νὰ κολλήσεις πράγματα, δυνάμει μιᾶς ψευτοκυβέρνησης, καθισμένος σ’ ἕνα γραφεῖο στὸ ὑπουργεῖο Παιδείας. Ἡ κατάργηση τῶν τόνων καὶ τῶν πνευμάτων εἶναι ἡ κατάργηση τῆς ὀρθογραφίας, ποὺ εἶναι τελικὰ ἡ κατάργηση τῆς συνέχειας. Ἦδη, τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν Καβάφη, Σεφέρη, Ἐλύτη, γιατί αὐτοὶ εἶναι γεμάτοι ἀπὸ τὸν πλοῦτο τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν. Δηλαδή, πᾶμε νὰ καταστρέψουμε νὰ καταστρέψουμε ὅ,τι κτίσαμε. Αὐτὴ εἶναι ἡ δραματικὴ μοῖρα τοῦ σύγχρονου ἑλληνισμοῦ.»

— ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

«Οἱ ποιητὲς καὶ οἱ λογοτέχνες δίνουν τὴν φυσιογνωμία τοῦ ἔθνους. Αὐτὴ λοιπὸν τὴ φυσιογνωμία ἐπιχειροῦν σήμερα νὰ τὴν παραμορφώσουν. Δὲν ἔχουμε φυσιογνωμία ἑλληνικὴ.

ἝΥπάρχει μιὰ νοοτροπία ποὺ θέλει νὰ τὰ ἀπλοποιήσῃ ὅλα. Κι ἀναρωτιέμαι γιατί; Γιατί οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ μοχθοῦν; Γιατί ὁ καρπὸς τοῦ μόχθου περιφρονεῖται τόσο πολὺ, ἐνῶ τόσο ἀνάγκη τὸν ἔχουμε τώρα εἰδικὰ ποὺ ἀνήκουμε στὴν Εὐρώπη καὶ χρειαζόμαστε ὅσο ποτὲ ἄλλοτε τὰ πνευματικὰ ὄπλα; Αὐτὴ ἡ νοοτροπία τῆς ἀπλοποιήσεως μᾶς ἔχει ὀδηγήσῃ στὸ σημεῖο νὰ κακοποιοῦμε καὶ νὰ ἐκχυδαῖζουμε τὰ πάντα. Εἶναι ἀπελπιστικό, ὀδυνηρό, γιὰ νὰ μὴν πῶ θανα-τηφόρο.

Ἀναρωτιέται λοιπὸν κανεὶς τί θὰ παραλάβῃ καὶ ἀπὸ ποιούς ἡ νέα γενιὰ μὲ τὴν ὁποία τόσο πολὺ ἀσχολεῖται ἡ παροῦσα κατάσταση. Τί σκοπὸ ἔχουν ἄραγε οἱ ὑπεύθυνοι ποὺ μεταχειρίζονται τόσο ἄσχημα τὴν γλῶσσα; Τί τέλος πάντων θέλουν νὰ παραδώσουν καὶ ἀπὸ ποιούς τὸ παρέλα-βαν;

ἝΥβρις καὶ τίποτε ἄλλο χαρακτηρίζει τὴν παροῦσα κατάσταση. ἝΥβρις καί, δυστυχῶς, τῆς ὕβρεως, πάντοτε ἔπεται ἡ Νέμεσις. Τώρα βέβαια μιλάμε περὶ πολιτιστικοῦ κόσμου, περὶ πολιτιστι-κῶν ἐκδηλώσεων. Τί θὰ πεῖ πολιτιστικό; Παίζουμε μὲ τὶς λέξεις. Λέμε λέξεις. Καὶ βεβαίως πίσω ἀπ’ αὐτὲς τὶς λέξεις δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνας μοναδικὸς σκοπός: Ἡ ἐρείπωση τῆς γλῶσσας, ἡ κατάργηση τῶν ἐννοιῶν, ὥστε οἱ ἄνθρωποι οὔτε νὰ συνεννοοῦνται, οὔτε νὰ μποροῦν νὰ σκέφτονται. Γιατὶ μόνον ἔτσι θὰ μποροῦν ὀρισμένοι νὰ κάνουν τὴν δουλειά τους: Νὰ θάψουν τὸν τόπο. (...) Εἶμαι Ἕλληνας, γι’ αὐτὸ πονῶ καὶ ὑποφέρω γιὰ ὅ,τι βλέπω μπροστά μου. Γιὰ ὅ,τι αἰσθάνομαι νὰ ἔρχεται.»

— ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΟΡΝ

«Ἄν δὲν θέλετε, κύριοι τοῦ ὑπουργείου, νὰ κάνετε φωνητικὴ ὀρθογραφία, τότε πρέπει ν’ ἀφήσετε τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα, γιατί αὐτοὶ ποὺ τοὺς βάλανε ξέρανε τὶ κάνανε. Δὲν ὑπῆρχαν στὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά, γιατί ἀπλούστατα ὑπῆρχαν μέσα στὶς ἴδιες τὶς λέξεις. Αὐτοί, οἱ Κριαρᾶς καὶ οἱ ἄλλοι, τὰ κτήνη τὰ τετράποδα ποὺ ἔκαναν αὐτὲς τὶς μεταρρυθμίσεις —αὐτὸ παρακαλῶ νὰ γραφεῖ στὶς ἐφημερίδες— δὲν ξέρουν τὶ εἶναι γλῶσσα. Δὲν ξέρουν αὐτὸ ποὺ γνῶριζε ἡ κόρη μου στὰ τρία τῆς χρόνια. Μάθαινε μία λέξη καὶ μετὰ ἔψαχνε γιὰ τὶς συγγενεῖς τῆς. Αὐτὸ εἶναι μιὰ γλῶσσα. Ἔνα μάγμα, ἕνα πλέγμα, ὅπου οἱ λέξεις παράγονται οἱ μὲν ἀπὸ τὶς δέ, ὅπου οἱ σημασίες γλιστράνε ἀπὸ τὴ μία στὴν ἄλλη, εἶναι μιὰ ὀργανικὴ ἐνότητα ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν μπο-ρεῖς νὰ θγάλεις καὶ νὰ κολλήσεις πράγματα, δυνάμει μιᾶς ψευτοκυβέρνησης, καθισμένος σ’ ἕνα γραφεῖο στὸ ὑπουργεῖο Παιδείας. Ἡ κατάργηση τῶν τόνων καὶ τῶν πνευμάτων εἶναι ἡ κατάργηση τῆς ὀρθογραφίας, ποὺ εἶναι τελικὰ ἡ κατάργηση τῆς συνέχειας. Ἦδη, τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν Καβάφη, Σεφέρη, Ἐλύτη, γιατί αὐτοὶ εἶναι γεμάτοι ἀπὸ τὸν πλοῦτο τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν. Δηλαδή, πᾶμε νὰ καταστρέψουμε ὅ,τι κτίσαμε. Αὐτὴ εἶναι ἡ δραματικὴ μοῖρα τοῦ σύγχρονου ἑλληνισμοῦ.»

— ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

«Οἱ ποιητὲς καὶ οἱ λογοτέχνες δίνουν τὴν φυσιογνωμία τοῦ ἔθνους. Αὐτὴ λοιπὸν τὴ φυσιογνωμία ἐπιχειροῦν σήμερα νὰ τὴν παραμορφώσουν. Δὲν ἔχουμε φυσιογνωμία ἑλληνικὴ.

ἝΥπάρχει μιὰ νοοτροπία ποὺ θέλει νὰ τὰ ἀπλοποιήσῃ ὅλα. Κι ἀναρωτιέμαι γιατί; Γιατί οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ μοχθοῦν; Γιατί ὁ καρπὸς τοῦ μόχθου περιφρονεῖται τόσο πολὺ, ἐνῶ τόσο ἀνάγκη τὸν ἔχουμε τώρα εἰδικὰ ποὺ ἀνήκουμε στὴν Εὐρώπη καὶ χρειαζόμαστε ὅσο ποτὲ ἄλλοτε τὰ πνευματικὰ ὄπλα; Αὐτὴ ἡ νοοτρο-πία τῆς ἀπλοποιήσεως μᾶς ἔχει ὀδηγήσῃ στὸ σημεῖο νὰ κακοποιοῦμε καὶ νὰ ἐκχυδαῖζουμε τὰ πάντα. Εἶναι ἀπελπιστικό, ὀδυνηρό, γιὰ νὰ μὴν πῶ θανατηφόρο.

Ἀναρωτιέται λοιπὸν κανεὶς τί θὰ παραλάβῃ καὶ ἀπὸ ποιούς ἡ νέα γενιὰ μὲ τὴν ὁποία τόσο πολὺ ἀσχολεῖται ἡ παροῦσα κατάσταση. Τί σκοπὸ ἔχουν ἄραγε οἱ ὑπεύθυνοι ποὺ μεταχειρίζονται τόσο ἄσχημα τὴν γλῶσσα; Τί τέλος πάντων θέλουν νὰ παραδώσουν καὶ ἀπὸ ποιούς τὸ παρέλαβαν;

ἝΥβρις καὶ τίποτε ἄλλο χαρακτηρίζει τὴν παροῦσα κατάσταση. ἝΥβρις καί, δυστυχῶς, τῆς ὕβρεως, πάντοτε ἔπεται ἡ Νέμεσις. Τώρα βέβαια μιλάμε περὶ πολιτιστικοῦ κόσμου, περὶ πολιτιστικῶν ἐκδηλώσεων. Τί θὰ πεῖ πολιτιστικό; Παίζουμε μὲ τὶς λέξεις. Λέμε λέξεις. Καὶ βεβαίως πίσω ἀπ’ αὐτὲς τὶς λέξεις δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνας μοναδικὸς σκοπός: Ἡ ἐρείπωση τῆς γλῶσσας, ἡ κατάργηση τῶν ἐννοιῶν, ὥστε οἱ ἄνθρωποι οὔτε νὰ συνεννοοῦνται, οὔτε νὰ μποροῦν νὰ σκέφτονται. Γιατὶ μόνον ἔτσι θὰ μποροῦν ὀρισμένοι νὰ κάνουν τὴν δουλειά τους: Νὰ θάψουν τὸν τόπο. (...) Εἶμαι Ἕλληνας, γι’ αὐτὸ πονῶ καὶ ὑποφέρω γιὰ ὅ,τι βλέπω μπροστά μου. Γιὰ ὅ,τι αἰσθάνομαι νὰ ἔρχεται.»

— ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΟΡΝ

«Ἄν δὲν θέλετε, κύριοι τοῦ ὑπουργείου, νὰ κάνετε φωνητικὴ ὀρθογραφία, τότε πρέπει ν’ ἀφήσετε τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα, γιατί αὐτοὶ ποὺ τοὺς βάλανε ξέρανε τὶ κάνανε. Δὲν ὑπῆρχαν στὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά, γιατί ἀπλούστατα ὑπῆρχαν μέσα στὶς ἴδιες τὶς λέξεις. Αὐτοί, οἱ Κριαρᾶς καὶ οἱ ἄλλοι, τὰ κτήνη τὰ τετράποδα ποὺ ἔκαναν αὐτὲς τὶς μεταρρυθμίσεις —αὐτὸ παρακαλῶ νὰ γραφεῖ στὶς ἐφημερίδες— δὲν ξέρουν τὶ εἶναι γλῶσσα. Δὲν ξέρουν αὐτὸ ποὺ γνῶριζε ἡ κόρη μου στὰ τρία τῆς χρόνια. Μάθαινε μία λέξη καὶ μετὰ ἔψαχνε γιὰ τὶς συγγενεῖς τῆς. Αὐτὸ εἶναι μιὰ γλῶσσα. Ἔνα μάγμα, ἓνα πλέγμα, ὅπου οἱ λέξεις παράγονται οἱ μὲν ἀπὸ τὶς δέ, ὅπου οἱ σημασίες γλιστρᾶνε ἀπὸ τὴ μία στὴν ἄλλη, εἶναι μιὰ ὀργανικὴ ἐνότητα ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν μπορεῖς νὰ βγάλεις καὶ νὰ κολλήσεις πράγματα, δυνάμει μιᾶς ψευτοκυβέρνησης, καθισμένος σ’ ἓνα γραφεῖο στοῦ ὑπουργεῖο Παιδείας. Ἡ κατάργηση τῶν τόνων καὶ τῶν πνευμάτων εἶναι ἡ κατάργηση τῆς ὀρθογραφίας, ποὺ εἶναι τελικὰ ἡ κατάργηση τῆς συνέχειας. Ἦδη, τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν Καβάφη, Σεφέρη, Ἐλύτη, γιατί αὐτοὶ εἶναι γεμάτοι ἀπὸ τὸν πλοῦτο τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν. Δηλαδή, πᾶμε νὰ καταστρέψουμε ὃ,τι κτίσαμε. Αὐτὴ εἶναι ἡ δραματικὴ μοίρα τοῦ σύγχρονου ἑλληνισμοῦ.»

— ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

«Οἱ ποιητὲς καὶ οἱ λογοτέχνες δίνουν τὴν φυσιογνωμία τοῦ ἔθνους. Αὐτὴ λοιπὸν τὴ φυσιογνωμία ἐπιχειροῦν σήμερα νὰ τὴν παραμορφώσουν. Δὲν ἔχουμε φυσιογνωμία ἑλληνικὴ.

Ὑπάρχει μιὰ νοοτροπία ποὺ θέλει νὰ τὰ ἀπλοποιήσῃ ὅλα. Κι ἀναρωτιέμαι γιατί; Γιατί οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ μοχθοῦν; Γιατί ὁ καρπὸς τοῦ μόχθου περιφρονεῖται τόσο πολὺ, ἐνῶ τόσο ἀνάγκη τὸν ἔχουμε τώρα εἰδικὰ ποὺ ἀνήκουμε στὴν Εὐρώπη καὶ χρειαζόμαστε ὅσο ποτὲ ἄλλοτε τὰ πνευματικὰ ὄπλα; Αὐτὴ ἡ νοοτροπία τῆς ἀπλοποιήσεως μᾶς ἔχει ὀδηγήσῃ στοῦ σημεῖο νὰ κακοποιοῦμε καὶ νὰ ἐκχυδαῖζουμε τὰ πάντα. Εἶναι ἀπελπιστικό, ὀδυνηρό, γιὰ νὰ μὴν πῶ θανατηφόρο.

Ἀναρωτιέται λοιπὸν κανεὶς τί θὰ παραλάβει καὶ ἀπὸ ποιούς ἡ νέα γενιὰ μὲ τὴν ὁποία τόσο πολὺ ἀσχολεῖται ἡ παροῦσα κατάσταση. Τί σκοπὸ ἔχουν ἄραγε οἱ ὑπεύθυνοι ποὺ μεταχειρίζονται τόσο ἄσχημα τὴν γλῶσσα; Τί τέλος πάντων θέλουν νὰ παραδώσουν καὶ ἀπὸ ποιούς τὸ παρέλαβαν;

Ὑβρις καὶ τίποτε ἄλλο χαρακτηρίζει τὴν παροῦσα κατάσταση. Ὑβρις καί, δυστυχῶς, τῆς ὕβρεως, πάντοτε ἔπεται ἡ Νέμεσις. Τώρα βέβαια μιᾶμε περὶ πολιτιστικοῦ κόσμου, περὶ πολιτιστικῶν ἐκδηλώσεων. Τί θὰ πεῖ πολιπιστικό; Παίζουμε μὲ τὶς λέξεις. Λέμε λέξεις. Καὶ βεβαίως πίσω ἀπ’ αὐτὲς τὶς λέξεις δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνας μοναδικὸς σκοπός: Ἡ ἐρείπωση τῆς γλῶσσας, ἡ κατάργηση τῶν ἐννοιῶν, ὥστε οἱ ἄνθρωποι οὔτε νὰ συνεννοοῦνται, οὔτε νὰ μποροῦν νὰ σκέφτονται. Γιατὶ μόνον ἔτσι θὰ μποροῦν ὀρισμένοι νὰ κάνουν τὴν δουλειά τους: Νὰ θάψουν τὸν τόπο. (...) Εἶμαι Ἑλληνας, γι’ αὐτὸ πονῶ καὶ ὑποφέρω γιὰ ὃ,τι βλέπω μπροστά μου. Γιὰ ὃ,τι αἰσθάνομαι νὰ ἔρχεται.»

— ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΟΡΝ

«Ἄν δὲν θέλετε, κύριοι τοῦ ὑπουργείου, νὰ κάνετε φωνητικὴ ὀρθογραφία, τότε πρέπει ν’ ἀφήσετε τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα, γιατί αὐτοὶ ποὺ τοὺς βάλανε ξέρανε τὶ κάνανε. Δὲν ὑπῆρχαν στὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά, γιατί ἀπλούστατα ὑπῆρχαν μέσα στὶς ἴδιες τὶς λέξεις. Αὐτοί, οἱ Κριαρᾶς καὶ οἱ ἄλλοι, τὰ κτήνη τὰ τετράποδα ποὺ ἔκαναν αὐτὲς τὶς μεταρρυθμίσεις —αὐτὸ παρακαλῶ νὰ γραφεῖ στὶς ἐφημερίδες— δὲν ξέρουν τὶ εἶναι γλῶσσα. Δὲν ξέρουν αὐτὸ ποὺ γνῶριζε ἡ κόρη μου στὰ τρία τῆς χρόνια. Μάθαινε μία λέξη καὶ μετὰ ἔψαχνε γιὰ τὶς συγγενεῖς τῆς. Αὐτὸ εἶναι μιὰ γλῶσσα. Ἔνα μάγμα, ἓνα πλέγμα, ὅπου οἱ λέξεις παράγονται οἱ μὲν ἀπὸ τὶς δέ, ὅπου οἱ σημασίες γλιστρᾶνε ἀπὸ τὴ μία στὴν ἄλλη, εἶναι μιὰ ὀργανικὴ ἐνότητα ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν μπορεῖς νὰ βγάλεις καὶ νὰ κολλήσεις πράγματα, δυνάμει μιᾶς ψευτοκυβέρνησης, καθισμένος σ’ ἓνα γραφεῖο στοῦ ὑπουργεῖο Παιδείας. Ἡ κατάργηση τῶν τόνων καὶ τῶν πνευμάτων εἶναι ἡ κατάργηση τῆς ὀρθογραφίας, ποὺ εἶναι τελικὰ ἡ κατάργηση τῆς συνέχειας. Ἦδη, τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν Καβάφη, Σεφέρη, Ἐλύτη, γιατί αὐτοὶ εἶναι γεμάτοι ἀπὸ τὸν πλοῦτο τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν. Δηλαδή, πᾶμε νὰ καταστρέψουμε ὃ,τι κτίσαμε. Αὐτὴ εἶναι ἡ δραματικὴ μοίρα τοῦ σύγχρονου ἑλληνισμοῦ.»

— ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

«Οἱ ποιητὲς καὶ οἱ λογοτέχνες δίνουν τὴν φυσιογνωμία τοῦ ἔθνους. Αὐτὴ λοιπὸν τὴ φυσιογνωμία ἐπιχειροῦν σήμερα νὰ τὴν παραμορφώσουν. Δὲν ἔχουμε φυσιογνωμία ἑλληνικὴ.

Ὑπάρχει μιὰ νοοτροπία ποὺ θέλει νὰ τὰ ἀπλοποιήσῃ ὅλα. Κι ἀναρωτιέμαι γιατί; Γιατί οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ μοχθοῦν; Γιατί ὁ καρπὸς τοῦ μόχθου περιφρονεῖται τόσο πολὺ, ἐνῶ τόσο ἀνάγκη τὸν ἔχουμε τώρα εἰδικὰ ποὺ ἀνήκουμε στὴν Εὐρώπη καὶ χρειαζόμαστε ὅσο ποτὲ ἄλλοτε τὰ πνευματικὰ ὄπλα; Αὐτὴ ἡ νοοτροπία τῆς ἀπλοποιήσεως μᾶς ἔχει ὀδηγήσῃ στοῦ σημεῖο νὰ κακοποιοῦμε καὶ νὰ ἐκχυδαῖζουμε τὰ πάντα. Εἶναι ἀπελπιστικό, ὀδυνηρό, γιὰ νὰ μὴν πῶ θανατηφόρο.

Ἀναρωτιέται λοιπὸν κανεὶς τί θὰ παραλάβει καὶ ἀπὸ ποιούς ἡ νέα γενιὰ μὲ τὴν ὁποία τόσο πολὺ ἀσχολεῖται ἡ παροῦσα κατάσταση. Τί σκοπὸ ἔχουν ἄραγε οἱ ὑπεύθυνοι ποὺ μεταχειρίζονται τόσο ἄσχημα τὴν γλῶσσα; Τί τέλος πάντων θέλουν νὰ παραδώσουν καὶ ἀπὸ ποιούς τὸ παρέλαβαν;

Ὑβρις καὶ τίποτε ἄλλο χαρακτηρίζει τὴν παροῦσα κατάσταση. Ὑβρις καί, δυστυχῶς, τῆς ὕβρεως, πάντοτε ἔπεται ἡ Νέμεσις. Τώρα βέβαια μιᾶμε περὶ πολιτιστικοῦ κόσμου, περὶ πολιτιστικῶν ἐκδηλώσεων. Τί θὰ πεῖ πολιτιστικό; Παίζουμε μὲ τὶς λέξεις. Λέμε λέξεις. Καὶ βεβαίως πίσω ἀπ’ αὐτὲς τὶς λέξεις δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνας μοναδικὸς σκοπός: Ἡ ἐρείπωση τῆς γλῶσσας, ἡ κατάργηση τῶν ἐννοιῶν, ὥστε οἱ ἄνθρωποι οὔτε νὰ συνεννοοῦνται, οὔτε νὰ μποροῦν νὰ σκέφτονται. Γιατὶ μόνον ἔτσι θὰ μποροῦν ὀρισμένοι νὰ κάνουν τὴν δουλειά τους: Νὰ θάψουν τὸν τόπο. (...) Εἶμαι Ἑλληνας, γι’ αὐτὸ πονῶ καὶ ὑποφέρω γιὰ ὃ,τι βλέπω μπροστά μου. Γιὰ ὃ,τι αἰσθάνομαι νὰ ἔρχεται.»

— ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΟΡΝ

«Ἄν δὲν θέλετε, κύριοι τοῦ ὑπουργείου, νὰ κάνετε φωνητικὴ ὀρθογραφία, τότε πρέπει ν’ ἀφήσετε τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα, γιατί αὐτοὶ ποὺ τοὺς βάλανε ξέρανε τὶ κάνανε. Δὲν ὑπῆρχαν στὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά, γιατί ἀπλούστατα ὑπῆρχαν μέσα στὶς ἴδιες τὶς λέξεις. Αὐτοί, οἱ Κριαρᾶς καὶ οἱ ἄλλοι, τὰ κτήνη τὰ τετράποδα ποὺ ἔκαναν αὐτὲς τὶς μεταρρυθμίσεις —αὐτὸ παρακαλῶ νὰ γραφεῖ στὶς ἐφημερίδες— δὲν ξέρουν τὶ εἶναι γλῶσσα. Δὲν ξέρουν αὐτὸ ποὺ γνῶριζε ἡ κόρη μου στὰ τρία τῆς χρόνια. Μάθαινε μία λέξη καὶ μετὰ ἔψαχνε γιὰ τὶς συγγενεῖς τῆς. Αὐτὸ εἶναι μιὰ γλῶσσα. Ἐνα μάγμα, ἓνα πλέγμα, ὅπου οἱ λέξεις παράγονται οἱ μὲν ἀπὸ τὶς δέ, ὅπου οἱ σημασίες γλιστρᾶνε ἀπὸ τὴ μία στὴν ἄλλη, εἶναι μιὰ ὀργανικὴ ἐνότητα ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν μπορεῖς νὰ βγάλεις καὶ νὰ κολλήσεις πράγματα, δυνάμει μιᾶς ψευτοκυβέρνησης, καθισμένος σ’ ἓνα γραφεῖο στοῦ ὑπουργεῖο Παιδείας. Ἡ κατάργηση τῶν τόνων καὶ τῶν πνευμάτων εἶναι ἡ κατάργηση τῆς ὀρθογραφίας, ποὺ εἶναι τελικὰ ἡ κατάργηση τῆς συνέχειας. Ἦδη, τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν Καβάφη, Σεφέρη, Ἐλύτη, γιατί αὐτοὶ εἶναι γεμάτοι ἀπὸ τὸν πλοῦτο τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν. Δηλαδή, πᾶμε νὰ καταστρέψουμε ὃ,τι κτίσαμε. Αὐτὴ εἶναι ἡ δραματικὴ μοίρα τοῦ σύγχρονου ἑλληνισμοῦ.»

— ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

«Οἱ ποιητὲς καὶ οἱ λογοτέχνες δίνουν τὴν φυσιογνωμία τοῦ ἔθνους. Αὐτὴ λοιπὸν τὴ φυσιογνωμία ἐπιχειροῦν σήμερα νὰ τὴν παραμορφώσουν. Δὲν ἔχουμε φυσιογνωμία ἑλληνικὴ.

Ἕπάρχει μιὰ νοοτροπία ποὺ θέλει νὰ τὰ ἀπλοποιήσῃ ὅλα. Κι ἀναρωτιέμαι γιατί; Γιατί οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ μοχθοῦν; Γιατί ὁ καρπὸς τοῦ μόχθου περιφρονεῖται τόσο πολὺ, ἐνῶ τόσο ἀνάγκη τὸν ἔχουμε τώρα εἰδικὰ ποὺ ἀνήκουμε στὴν Εὐρώπη καὶ χρειαζόμαστε ὅσο ποτὲ ἄλλοτε τὰ πνευματικὰ ὄπλα; Αὐτὴ ἡ νοοτροπία τῆς ἀπλοποιήσεως μᾶς ἔχει ὀδηγήσῃ στοῦ σημεῖο νὰ κα-κοποιοῦμε καὶ νὰ ἐκχυδαίζουμε τὰ πάντα. Εἶναι ἀπελπιστικό, ὀδυνηρό, γιὰ νὰ μὴν πῶ θανατηφό-ρο.

Ἀναρωτιέται λοιπὸν κανεὶς τί θὰ παραλάβῃ καὶ ἀπὸ ποιούς ἡ νέα γενιὰ μὲ τὴν ὁποία τόσο πολὺ ἀσχολεῖται ἡ παροῦσα κατάσταση. Τί σκοπὸ ἔχουν ἄραγε οἱ ὑπεύθυνοι ποὺ μεταχειρίζονται τόσο ἄσχημα τὴν γλῶσσα; Τί τέλος πάντων θέλουν νὰ παραδώσουν καὶ ἀπὸ ποιούς τὸ παρέλα-βαν;

Ἕθρις καὶ τίποτε ἄλλο χαρακτηρίζει τὴν παροῦσα κατάσταση. Ἕθρις καί, δυστυχῶς, τῆς ὕβρεως, πάντοτε ἔπεται ἡ Νέμεσις. Τώρα βέβαια μιλᾶμε περὶ πολιτιστικοῦ κόσμου, περὶ πολιτιστι-κῶν ἐκδηλώσεων. Τί θὰ πεῖ πολιτιστικό; Παίζουμε μὲ τὶς λέξεις. Λέμε λέξεις. Καὶ βεβαίως πίσω ἀπ’ αὐτὲς τὶς λέξεις δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνας μοναδικὸς σκοπός: Ἡ ἐρείπωση τῆς γλῶσσας, ἡ κατάργηση τῶν ἐννοιῶν, ὥστε οἱ ἄνθρωποι οὔτε νὰ συνεννοοῦνται, οὔτε νὰ μποροῦν νὰ σκέφτονται. Γιατὶ μόνον ἔτσι θὰ μποροῦν ὀρισμένοι νὰ κάνουν τὴν δουλειά τους: Νὰ θάψουν τὸν τόπο. (...) Εἶμαι Ἕλληνας, γι’ αὐτὸ πονῶ καὶ ὑποφέρω γιὰ ὃ,τι βλέπω μπροστά μου. Γιὰ ὃ,τι αἰσθάνομαι νὰ ἔρχεται.»

— ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΟΡΝ

«Ἄν δὲν θέλετε, κύριοι τοῦ ὑπουργείου, νὰ κάνετε φωνητικὴ ὀρθογραφία, τότε πρέπει ν’ ἀφήσετε τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα, γιατί αὐτοὶ ποὺ τοὺς βάλανε ξέρανε τὶ κάνανε. Δὲν ὑπῆρχαν στὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά, γιατί ἀπλούστατα ὑπῆρχαν μέσα στὶς ἴδιες τὶς λέξεις. Αὐτοί, οἱ Κριαρᾶς καὶ οἱ ἄλλοι, τὰ κτήνη τὰ τετράποδα ποὺ ἔκαναν αὐτὲς τὶς μεταρρυθμίσεις —αὐτὸ παρακαλῶ νὰ γραφεῖ στὶς ἐφημερίδες— δὲν ξέρουν τὶ εἶναι γλῶσσα. Δὲν ξέρουν αὐτὸ ποὺ γνῶριζε ἡ κόρη μου στὰ τρία τῆς χρόνια. Μάθαινε μία λέξη καὶ μετὰ ἔψαχνε γιὰ τὶς συγγενεῖς τῆς. Αὐτὸ εἶναι μιὰ γλῶσσα. Ἐνα μάγμα, ἓνα πλέγμα, ὅπου οἱ λέξεις παράγονται οἱ μὲν ἀπὸ τὶς δέ, ὅπου οἱ σημασίες γλιστρᾶνε ἀπὸ τὴ μία στὴν ἄλλη, εἶναι μιὰ ὀργανικὴ ἐνότητα ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν μπο-ρεῖς νὰ θγάλεις καὶ νὰ κολλήσεις πράγματα, δυνάμει μιᾶς ψευτοκυβέρνησης, καθισμένος σ’ ἓνα γραφεῖο στοῦ ὑπουργεῖο Παιδείας. Ἡ κατάργηση τῶν τόνων καὶ τῶν πνευμάτων εἶναι ἡ κατάργηση τῆς ὀρθογραφίας, ποὺ εἶναι τελικὰ ἡ κατάργηση τῆς συνέχειας. Ἦδη, τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν Καβάφη, Σεφέρη, Ἐλύτη, γιατί αὐτοὶ εἶναι γεμάτοι ἀπὸ τὸν πλοῦτο τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν. Δηλαδή, πᾶμε νὰ καταστρέψουμε ὃ,τι κτίσαμε. Αὐτὴ εἶναι ἡ δραματικὴ μοίρα τοῦ σύγχρονου ἑλληνισμοῦ.»

— ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

«Οἱ ποιητὲς καὶ οἱ λογοτέχνες δίνουν τὴν φυσιογνωμία τοῦ ἔθνους. Αὐτὴ λοιπὸν τὴ φυσιογνωμία ἐπιχειροῦν σήμερα νὰ τὴν παραμορφώσουν. Δὲν ἔχουμε φυσιογνωμία ἑλληνικὴ.

Ἕπάρχει μιὰ νοοτροπία ποὺ θέλει νὰ τὰ ἀπλοποιήσῃ ὅλα. Κι ἀναρωτιέμαι γιατί; Γιατί οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ μοχθοῦν; Γιατί ὁ καρπὸς τοῦ μόχθου περιφρονεῖται τόσο πολὺ, ἐνῶ τόσο ἀνάγκη τὸν ἔχουμε τώρα εἰδικὰ ποὺ ἀνήκουμε στὴν Εὐρώπη καὶ χρειαζόμαστε ὅσο ποτὲ ἄλλοτε τὰ πνευματικὰ ὄπλα; Αὐτὴ ἡ νοοτροπία τῆς ἀπλοποιήσεως μᾶς ἔχει ὀδηγήσῃ στοῦ σημεῖο νὰ κακοποιοῦμε καὶ νὰ ἐκχυδαίζουμε τὰ πάντα. Εἶναι ἀπελπιστικό, ὀδυνηρό, γιὰ νὰ μὴν πῶ θανατηφόρο.

Ἀναρωτιέται λοιπὸν κανεὶς τί θὰ παραλάβῃ καὶ ἀπὸ ποιούς ἡ νέα γενιὰ μὲ τὴν ὁποία τόσο πολὺ ἀσχολεῖται ἡ παροῦσα κατάσταση. Τί σκοπὸ ἔχουν ἄραγε οἱ ὑπεύθυνοι ποὺ μεταχειρίζονται τόσο ἄσχημα τὴν γλῶσσα; Τί τέλος πάντων θέλουν νὰ παραδώσουν καὶ ἀπὸ ποιούς τὸ παρέλαβαν;

Ἕθρις καὶ τίποτε ἄλλο χαρακτηρίζει τὴν παροῦσα κατάσταση. Ἕθρις καί, δυστυχῶς, τῆς ὕβρεως, πάντοτε ἔπεται ἡ Νέμεσις. Τώρα βέβαια μιλᾶμε περὶ πολιτιστικοῦ κόσμου, περὶ πολιτιστικῶν ἐκδηλώσεων. Τί θὰ πεῖ πολιτιστικό; Παίζουμε μὲ τὶς λέξεις. Λέμε λέξεις. Καὶ βεβαίως πίσω ἀπ’ αὐτὲς τὶς λέξεις δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνας μοναδικὸς σκοπός: Ἡ ἐρείπωση τῆς γλῶσσας, ἡ κατάργηση τῶν ἐννοιῶν, ὥστε οἱ ἄνθρωποι οὔτε νὰ συνεννοοῦνται, οὔτε νὰ μποροῦν νὰ σκέφτονται. Γιατὶ μόνον ἔτσι θὰ μποροῦν ὀρισμένοι νὰ κάνουν τὴν δουλειά τους: Νὰ θάψουν τὸν τόπο. (...) Εἶμαι Ἕλληνας, γι’ αὐτὸ πονῶ καὶ ὑποφέρω γιὰ ὃ,τι βλέπω μπροστά μου. Γιὰ ὃ,τι αἰσθάνομαι νὰ ἔρχεται.»

— ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΟΡΝ